

Skulptur nr. 1: Lise Rings *Liggende bjørneunge*
Stadsbibliotekets indgang
Vinterbørn af Dea Trier Mørch (1976)

"På barselsstuen er der fredeligt og stille.

Smedekonen siger:

- Det var godt du kom. Gider du ikke lige holde ham, mens jeg går ud?

Det vil Marie gerne, og den lille tykke blir lagt over i hendes seng. Han er dobbelt så stor som hendes eget barn er i dette øjeblik.

(...) Marie er en smule forelsket i den smededreng. Han er så utroligt rørende og tung. Og hun føler en form for taknemmelighed imod ham.

Den lille skikkelse er fast og varm. *Han* har i hver t fald ikke problemer med kropstemperaturen. Han udsender små prust gennem sin bløde, fyldige mund. Og så er han kort og tæt ligesom sin far. Hvor må den far egentlig være lykkelig! Marie mærker den herlige, levende følelse af at sidde med en stor, fuldbåren nyfødt, der gør sig gældende, der stiller krav, og som viser sin helt specielle form for venlighed.

Nu prøver han at stoppe fingrene i munden. Nej, det er for svært – selv om det måske er lykkedes ham flere gange under sin vægtløse tilstand i moderhulen. Hans læber krænger nedad, og et lille fortvivlet udtryk viser sig på det runde ansigt.

Hun synes ikke, man kan sige, han er køn. Han er lidt grov i det. Hendes eget barn er sådan set meget smukkere. Men han er bare så vidunderligt.

-Hvis du vil adoptere ham væk, siger hun, da smedekonen igen kommer til syne, - så skriv lige mig op på listen.

- Det tror jeg ikke smeden går med til, svarer moren stolt. "

Skulptur nr. 2: Bjørn Røddings *Runic-Stone*
Hjørnet af Lyngby Hovedgade og Rustenborgvej

Oplæsning fra *Den poetiske Edda*. Gendigtet af Rolf Stavnem 2018

”Endnu engang

Vil de underfulde,

Gyldne tavlbrikker
findes i græsset,

Som aser i tidens morgen ejed

Agre vil spire

uden såsæd,

alt ond bedres,

Balder vil komme,

Hød og Balder skal

Bo godt i Odins tomter,

De to valguder.”

Skulptur nr. 3: Jørgen Haugen Sørensen's *Den offentlige mening*
Rådhusstrøget forplads

Oplæsning af digtet "Et samfund" fra Inger Christensen's *Lys* (1962)

"Et samfund kan være så stenet
Alt alt er en eneste blok
og indbyggermassen så benet
At livet er gået i chok

Og hjertet er helt i skygge
og hjertet er næsten hørt op
til nogen begynder at bygge
en by der er blød som en krop."

4. skulptur: Just Nielsen Sondrups "Forår" Ulrikkenborg Plads

Oplæsning af "Ballade for den tynde mand" fra *Repremiere i mit indre mørke* af Søren Ulrik Thomsen

"På vandretur i Københavns Nordvestkvarter forvildede jeg mig en søndag eftermiddag ind i området bag Tagensvej og Lygten, som er et bud på tredivernes drøm om at hente industriarbejderne ud af de indre bydeles overbefolkede og fugtige mørke. Lys, luft og grønt flimrer mellem karréerne, og over indgangsdørene på Frimestervej, Oldermandsvej og Landsdommervej finder man nogle tidstypiske kunststenrelieffer, som trods deres beskedenhed gjorde stort indtryk på mig. De hverdagsagtige motiver kan for eksempel være en mand, der leger med et spædbarn, en nøgen dreng, som læser i en bog eller spiller på mundharmonika, en kvinde, der sender sin dreng i skole eller iført bukser binder en plante op, en nøgen pige i færd med at tørre sit hår. I et alt andet en bombastisk billedsprog udtrykker de ønsket om at give arbejderne et liv i menneskelig værdighed, en afdæmpet utopi tiltalende befriet for de samtidige totalitære ideologiers metafysiske feberfantasier om en storslået fremtid. Her krydses klassisk socialdemokratiske og kulturradikale temaer: Skønhedsidealet, der udtrykkes i kroppenes langt fra fede, men let rundede former har for mig at se noget at gøre med kampen for sundhed – at have huld på kroppen er i enhver forstand skønnere end at være bleg og udsultet, og samtidig er den megen nøgenhed selvfølgelig en hyldest til den selvbevidste og ukomplicerede seksualitet. Kønsrollerne nuanceres, for kvinden bærer bukser, mens manden leger med spædbarnet, og at uddannelse er vigtigt, hvis arbejderklassen skal gøre sig gældende i samfundet og have del i videnskabens landvindinger, markeres af de læsende drenge, der dog også får lov til at lege og udfolde sig kreativt på mundharmonikaen. Det er ikke for meget sagt, at jeg blev bevæget af dette univers, men i et pludselig glimt kontrasteredes det af erindringen om min ungdoms hån over for alt, hvad der var almindeligt, og min generations mistroiskhed over for livsformer, der udstrålede bare den mindste tilfredshed med tilværelsen og dens mulighed: En sådan tiltro kunne kun være begrundet i, at man havde "tilpasset" sig et dybest set menneskefjendsk samfund, men grundet sin "falske bevidsthed" ikke erkendt det. (...)

Den arbejder, som i tredivernerne måtte stå i arbejdsløshedskø og bo i baggårds, og som i halvtredserne havde en lys lejlighed med brusebad, adgang til lægehjælp, folkebiblioteker og – i hvert fald for sine børn – mulighed for uddannelse, måtte af de selvsamme børn høre, at han nu, hvor disse goder var sikret, på mystisk vis var transformeret til borger, et bevidstløst dusinmenneske, som "ikke havde forstået en skid af det hele", som det hed med den danske klichépendant til Dylans udæskning af Mister Jones".

5. skulptur
Anders Tinsbos skulptur *Uden titel*
Likørstræde

Oplæsning af digtet "Æbler er tunge" af Asger Schnack (1994)

"Æbler er tunge, jeg kender dem –
De falder og smager godt.

Men uden for verden er der også
En verden – og bag ved æblerne

Falder alt det blå som en

Skygge

Imellem skyggen og smagen
af æbler og verden

kan jeg høre det blå

Som en lunge."

6. skulptur: Jørgen Haugen Sørensen *Et hvil*
På Klampenborgvej ud for Lyngby Storcenter

Oplæsning af Jens Smærup Sørensen's novelle "Rastende" fra novellen *Arbejdslivshistorier* (1999)

"Vi er, nu engang, funktion, og vi véd det alle sammen. Vi er professionelle, når som helst udskiftelige, og vi bliver hver for sig fyret, og vi synger sammen, og vi forsvinder pludselig i en hvirvlende vandtåge. Nej, aldrig mere end disse små skitser af en samhørighed, selv ikke på toiletterne, vi må videre.

Man må jo for helvede af sted, og det skal være nu.

Man må ud af bygningen, ud i sin vogn, ud på vejbanerne, ud og smælde sig igennem denne splintrende regn med sit stadig forblindede blik.

Måske strejfes man så alligevel lige nu, lige før, af en mindste partikel af fryd, revet løs fra en fjern erindring, ved lyden af startmotoren. Og det kan vel endda hænde, at man lige netop giver sig tid til at løsne livremmen et hul, og ånde igennem.

Lige før man altså rykke ri gearstangen. Og lægger foden på speederen, og accelererer. Og accelererer. Og accelererer."

7. skulptur: Anders Friis' "Svensk ørn"
Gården bag Gudmundsens hus, Lyngby Hovedgade 44

Oplæsning fra Inger Christensens *Sommerfugledalen* (1991)

"De stiger op, planetens sommerfugle
som farvestøv fra jordens varme krop,
zinnober, okker, guld og fosforgule,
en sværm af kemisk grundstof løftet op.

Er dette vingeflimmer kun en stime
af lyspartikler i et indbildt syn?
Er det min barndoms drømte sommertime
splintret som i tidsforskudte lyn?

Nej, det er lysets engel, som kan male sig
selv som sort Apollo mnemosyne,
som ildfugl, poppelfugl og svalehale.
Jeg ser dem med min slørede fornuft
som lette fjer i varmedisens dyne
i Brajčinodalens middagshede luft."

8. skulptur: "Gamle bøger"

Oplæsning fra Thomas Bredsdorffs erindringsbog *Tøsne og forsyntia* (2017)

"Posten kommer. Ved siden af de sædvanlige rudekuverter er der et brev med en adresse udført i en håndskrift af kalligrafisk kvalitet. På afsenderpladseb er der et billede af en laurbærkrans, der indrammer ordene "Snille och smak". Jeg sprætter kuverten op med andagt. Brevet, der er underskrevet af Peter Englund, begynder: "Jeg glæder mig åt att kunne meddela, att Svenska Akademien har beslutat tilldela dig sitt nordiska pris för 2015."

Bliver glad for at jeg alligevel ikke er død endnu, så jeg også kunne få det med. Sikket år det har været, for seks måneder siden Alba og nu det brev. Jeg får besked på ikke at sige noget om brevets indhold i to måneder, ud over til min kone. Det er tungt at vide at det er umuligt at dele glæden med Lene."

"Jeg kommer til at tænke på en dag i det øde norske fjeld, fjernt fra Alpernes høvlede pister. Det er klingrende frost, solskin, vindstille. Sneen ved siden af løjpen kaster solens lys tilbage i alle retninger, for kigger man nærmere efter, er sneen jo ikke plan, men en flade af krystallinske snefnug. Jeg tror hjernen er som sådan en bunke frisk frostsne, uhørt komplicerede mønstre med alle krystaller intakte.

Og så, en skønne dag, begynder det at tømme. Det fine netværk af strålende krystaller bliver til det svenskerne kalder *snömos*, strukturløse klatter. Sådan forestiller jeg mig Alzheimers sygdom. Som et tømme, der breder sig langsomt, men ubønhørligt og forvandler det uendelig fine netværk af krystaller til strukturløse plamager. "